

Motiv z Železnobrodská

foto: Jana Matěásková

Milý čtenáři!

Ledva člověk uhasí na jedné straně nějaký požár, už na opačném konci rozdělávají čerti nový ohýnek...

Ted' se usadili na Seznamu.cz .

Nevím, jestli nějakí trollové nebo trojští koňové to způsobili, nebo můj špatný zvyk v panice zmáčknou všechna tlačítka, která na klávesnici jsou.

Zkrátka během chvilinky byly všechny moje účty na Seznamu (až na ten otevřený) fuč. Včetně těch, ze kterých rozesálím Trosečníka.

Proto už se mnou komunikujte buď přes můj hlavní mejl, nebo tenhle:

trosecnik.ezin@seznam.cz

Než si čerti zase něco vymyslejí... ☺

JAROSLAV KLÁPŠTĚ – PROTI PROUDU

Výstava k 100. výročí narození malíře Jaroslava Klápště představí širokou škálu jeho děl, s důrazem na malbu.

Jaroslav Klápště ale mistrně ovládl také kresbu, kvaš a především grafickou techniku suchá jehla, cyklicky také experimentoval s asambláží a koláží.

Jaroslav Klápště je mimořádným malířem období druhé poloviny 20. století, pro které je experiment charakteristický, zároveň však z rozmanitých proudů československé výtvarné scény vyčnívá nebo vybočuje. Nezařadil se do oficiálního proudu ani do žádné z etablovaných skupin, zůstal osamocen, věrný svému autentickému syrovému jazyku, který vyrůstá z atmosféry kraje Pojizeří. Zachycoval města a místa, plná lidských fragmentů, předmětů, artefaktů člověčenství, dlouhé horizonty krajin i zátiší prostého bytí s kymácivou strukturou.

Ve srovnání s rozsáhlou přehlídkou autorovy tvorby pod názvem Jaroslav Klápště/Odvaha reality, uspořádanou v roce 2019 k připomínce 20 let od malířova úmrtí, bude letošní expozice v prostorách Domu 72 komorní, avšak o nic méně atraktivní. Stane se jistě významnou výstavní událostí letošního podzimu. Rozsahem nevelká prezentace Klápštěho tvorby si klade za cíl připomenout autorovo mistrovství a svébytný, originální výtvarný projev v oboru malby i grafiky, z níž se věnoval především technice suché jehly.

„Jaroslav Klápště se nezařadil do oficiálního proudu, ani do žádné z etablovaných skupin, zůstal osamocen, věrný svému autentickému syrovému jazyku, který vyrůstá z atmosféry kraje Pojizeří,“ výstižně autorovu originalitu charakterizuje Lenka Patková, kurátorka výstavy.

Na výtvarné scéně se objevil v poválečných letech, kdy začal studovat nově založenou Vysokou školu uměleckoprůmyslovou v Praze. Setkal se zde s velmi silnou uměleckou generací (Zbyněk Sekal, Mikuláš Medek, Jitka a Květa Válový, Stanislav Kolíbal atd.) i inspirativními osobnostmi pedagogickými, k nimž patřili zejména František Tichý a Emil Filla.

„Do svých obrazů krajin a zátiší otiskl Jaroslav Klápště nejen charakteristiku poměrně drsného rodného Semilsku a atmosféru bezohledně demolovaného starého historického města Mostu, ale zároveň cosi z vlastních běsů, snad vzteku na zlou minulost a neutěšenou přítomnost. Právě tyto dva žánry – krajinomalba a zátiší – poskytují prostor pro vyjádření vnitřních pocitů a stavů prostřednictvím obyčejnosti, každodennosti a běžnosti. (...) Malíř pozoruje společnost nezáčastně, z dálky a hloubky své samoty, v níž žil a tvořil. Jeho pohled je zpytující, kritický, nikoli však moralizující, spíše blahosklonný a chápavý. (...) Pojd'me tedy spolu s autorem obdivovat kousek země, na které

žijeme, pár věcí, které denně bereme do rukou. Neboť netřeba hledat zázraky mimo předmětnou skutečnost, samo pouhé bytí je divem divů,“ napsala o malířově tvorbě Lenka Patková.

Výstava v Muzeu Českého ráje v Turnově v Domě 72 potrvá do 3. prosince.

Turnovské kulturní tipy:

pátek 27/10 od 18.30 v kině Sféra

Halloween Horror Night

V pátek 27/10 si přijďte užít halloweenský večer na Střelnici. Kino Sféra pro vás připravilo dva nejnovější hororové filmy. Od 18:00 to bude Vymítač ďábla: Znamení víry a od 20:30 Démon ve mně.

sobota 4/11 od 17 hodin na Střelnici

Básníci ticha 2023

Posláním festivalu Básníci ticha je mapovat a představovat zajímavé a nové projekty nejen na alternativní hudební scéně. Na festivalu za deset let jeho existence vystoupily skupiny známé i zcela neznámé, ovšem vždy se jednalo o interprety, kteří svou kvalitu již dokázali.

Velmi často se jednalo o držitele různých ocenění. Letos se festival uskuteční již po jedenácté, přičemž již potřetí v novém podzimním termínu v útrobách Střelnice, kde se nám pro festival podařilo vytvořit ideální podmínky.

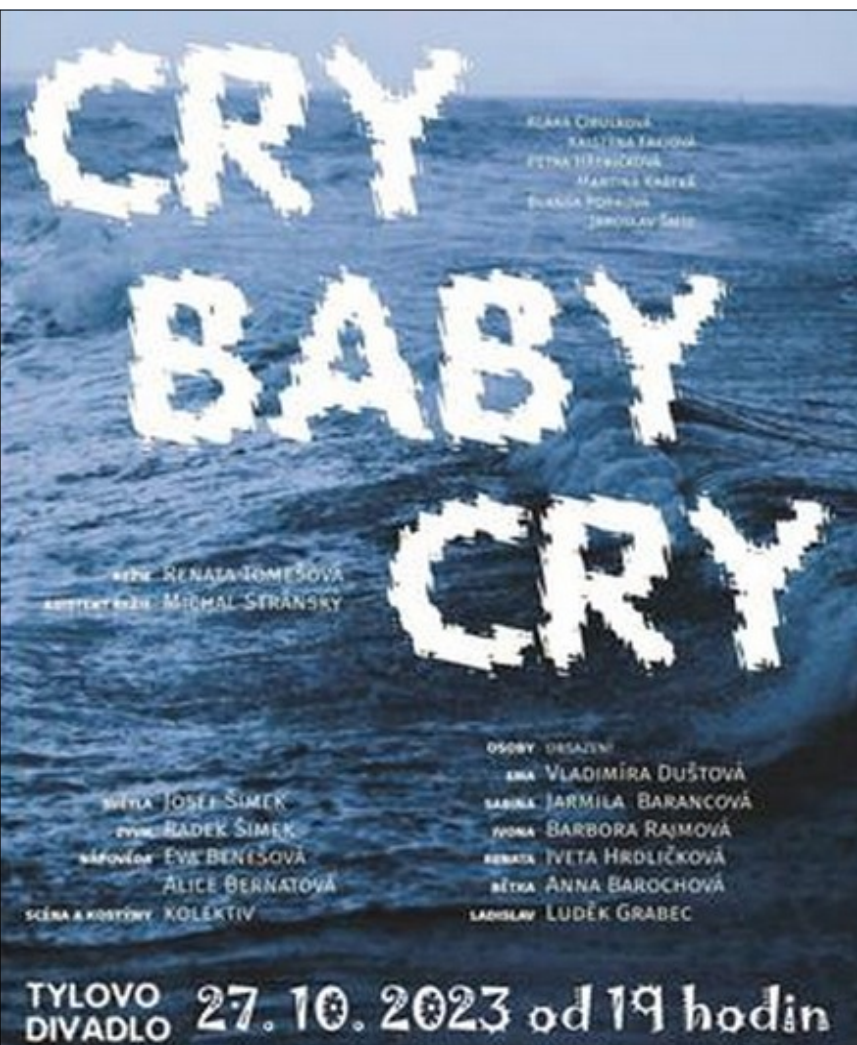
Program festivalu i letos nabídne velmi pestrou a žánrově bohatou kolekci umělců. Vystoupí písničkář Josef Lábus a Smyčcové kvarteto TrutnoForte, kteří zde představí své nové album Uzamčená brána. Představí se též hudebník

a filosof Ondřej Galuška, který se skupinou eggnoise nahrál čtyři kritiky ceněná alba (nominace na Anděla, ocenění Just Plain Folks Music Awards). Jeho nedávno vydané album Stručný úvod do filosofie marnosti způsobilo na nezávislé scéně oprávněný rozruch. Velkou událostí bude jistě vystoupení skupiny Clarinet Factory. Toto kvarteto po celou dobu své existence umě

nebo ethno a je mj. vítězem International Songwriting Competition 2005

v USA. Představí se též respektovaná skupina Povodí Ohře / FOTO , která sama o sobě tvrdí, že hraje roots rock, gotické country a heavy blues, a v neposlední řadě pak skupina Vasilův Rubáš, energické uskupení překračující hranice žánrů folk, reggae, ska i punk.

Repríza divadelní hry v podání Divadelního spolku J. K. Tyl Lomnice nad Popelkou, kde každý člověk se chce mít ve svém životě dobře.

A jaký u toho máte pocit? Přemýšleli jste někdy nad řešením této situace?

Změna návyků je dlouhodobý proces.

Hraje se tento **pátek 27. 10. 2023** od 19 hodin v Tylově divadle.

VYRÁBĚL SI DŘEVÁKY Z LÍPY, SBÍRÁ MOTORKY A TOVÁRNÍ STROJE, TEĎ ZACHRAŇUJE TOVÁRNU MASTNÝCH.

„Vždycky jsem chtěl vybočovat,“ říká **Pavel Doležal**, vystudovaný zámečník a letecký mechanik, odmaturoval ve večerní škole pro pracující. Před patnácti lety se ještě vyučil kovářem a uměleckým zámečníkem. Z vlastní dílny postupně vybudoval firmu 5D Ateliér sídlící ve Velkých Popovicích. Továrnu Mastných koupil v roce 2012. Dnes zde vyrábí ocelové součástky, zároveň prostory pronajímá pro kulturní a společenské akce. V továrně také bydlí.

Veterány začal sbírat ve dvanácti. V sedmnácti pak vezl z Prahy taxíkem „dvanácttrojkou“ svůj první soustruh. Řemeslník Pavel Doležal (61) v rozhovoru líčí, proč koupil v Lomnici n/P továrnu, co tam dělá, jak to všechno ne/stíhá a jaké má další plány.

Na internetu se toho o továrně dá přečíst velké množství. Působí to velkolepě, přitom je za tím v podstatě jeden člověk – Pavel Doležal.

Kdo jsi? Kde jsi se v Lomnici vzal a co to děláš?

Měl jsem touhu nějakou starou velkou továrnu zachránit. Asi jsem byl v minulém životě továrník, vlastně to byl celý život můj sen. Vždycky mě strašně fascinovalo, že někdo něco vymyslí, pak to vyrábí a pak to ještě ke všemu lidi kupují. Když jsme dostavěli továrnu, kde sídlí moje kovářská dílna 5D Ateliér ve Velkých Popovicích, musel jsem si nutně přiznat, že je to postavené v dnešní době a já jsem hrozně chtěl něco, kam by zapadla moje sbírka starých motorek Raleigh. Něco původního s tím, že by se tam mohla přesunout i část naší výroby. Taky jsem chtěl hodně velký volný prostor na projekty. Projekt je pro mě třeba i byt, kde žiju, protože nejdřív tam musíte všechno vymyslet, jak bude co fungovat, kde co bude a pak teprve, jako takové završení, se tam nastěhujete.

Začal jsi podnikat už v osmdesátých letech, o veterány ses zajímal dokonce už ve dvanácti. Jak to všechno začalo, kde se to v tobě vzalo?

Odjakživa jsem strašně rád sbíral staré věci, už jako dítě jsem čistil třeba hmoždíře. Vždycky jsem někde něco vyžebřal, například lustr u známých a vyčistil jsem ho, hrozně se mi to líbilo. Chtěl jsem něco dělat, předělávat, šroubovat, rozebírat a zase to dávat dohromady, předělat budík na závaží a podobně. Asi mě k tomu přivedl můj strýc Josef Votava. Spolu jsme vyrobili třeba foťák a dali jsme do něj pohon z autíčka. Nebo jsem vysoustružil kolečko a on mě učil, jak to udělat lépe. Neměl děti, tak na mě měl čas a jezdil za mnou a já za ním i na celé prázdniny.

Když mi bylo asi sedmnáct, tak jsem si dal inzerát, že koupím levně soustruh. Ozval se pán, chtěl za něj 1 110 korun. Zavolaal jsem si taxík a doufal, že mi řidič s tím 700kilovým soustruhem pomůže. Nakonec jsme to nějak zvládli.

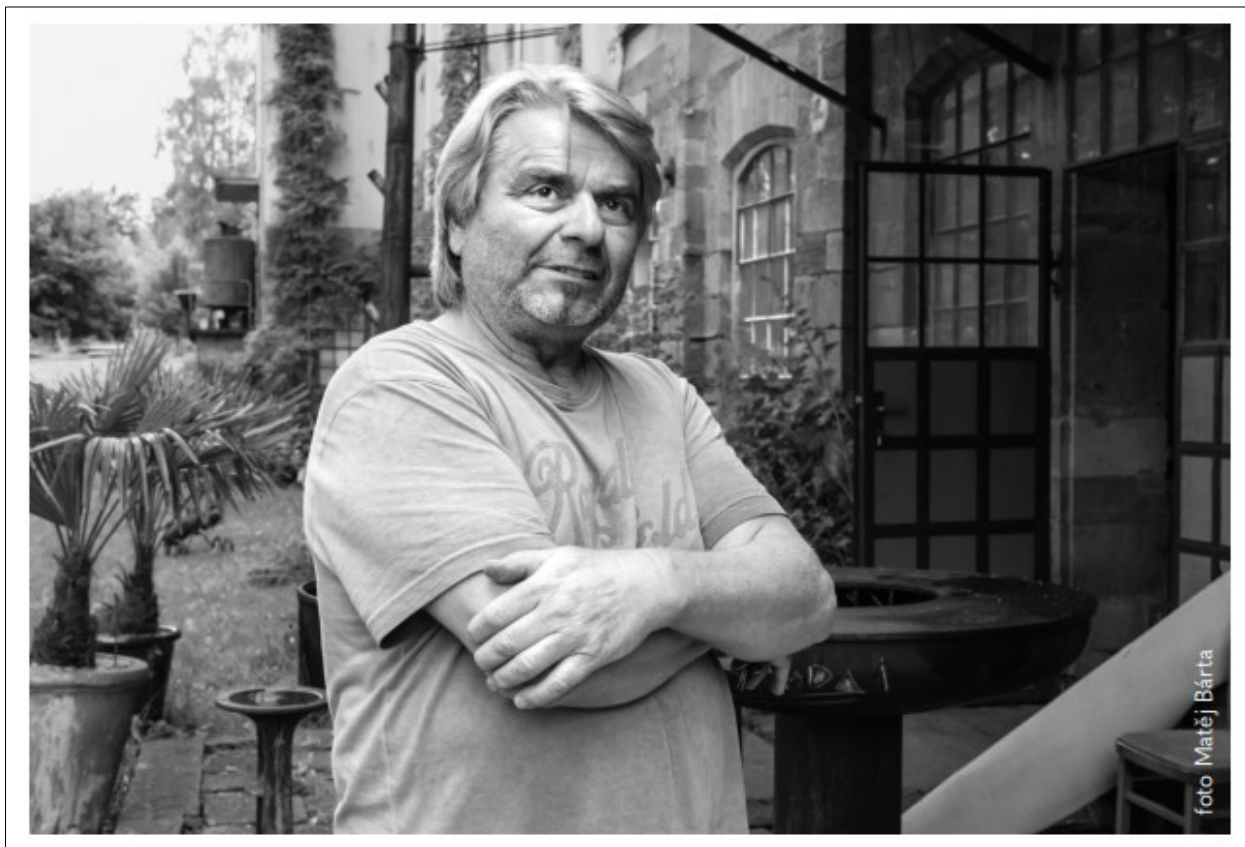

foto Matěj Bárta

O veterány jsem se začal zajímat, když mi bylo asi dvanáct. Nejdřív jsem o nich četl na zadní straně časopisu Svět motorů a říkal jsem si: „Jó, kdyby se o mně taky takhle psalo!“ Měl jsem nějaké vlastní peníze, roznášel jsem noviny. Máma by mi na to nedala, trochu se bála, abych jí nedělal ostudu. Byla poštmistrová a asi nechtěla, abych byl jakkoliv výrazný. Když jsem pak přivezl ten první soustruh, tak nabourala vrata, jak z toho byla nervózní. V roce 1986 jsem dostal něco jako povolení k podnikání, udělal jsem si ručně první plakátek s reklamou a tam stálo: „KONEČNĚ JSTE SE DOČKALI – kovovýroba, zámečnictví“.

A dočkali jsme se i v Lomnici. Sháněl jsi cíleně prostor, abys mohl realizovat konkrétní plány, nebo jsi spíš šel tak kolem, stála tady továrna Mastných a ty sis řekl: „Tu chci zachránit a něco s ní vymyslím?“

Spíš je to ta první možnost, rozhodně to nebyla láska na první pohled. Normální lidi asi shánějí nemovitosti na internetu. Já jsem vzal auto a začal jsem objíždět Sudety, kde jsou stavby levné, krásné a opuštěné. Jel jsem třeba do Aše podívat se na krásná stará cihlová jatka. Nejdřív jsem chtěl něco složitějšího, nějaký secesní pivovar, složitou střechu, tady mi to připadalo, že tu nic není, okna nad sebou, rovná střecha, žádné výběžky. Nejdřív mě to moc nezajímalo. Byl jsem tu poprvé v roce 2010, připadalo mi to z Popovic daleko, autobusem je to na půl dne. Hledal jsem dál, ale později mi začala docházet i pozitiva – dá se tu parkovat s nákladňákem, nehrozí tu povodně, ráno v devět tu houká vláček, není tu žádný soused, o víkendu tu není nikdo, je tu krásný výhled na město.

Taky je to tady perfektně zachovalé na to, jak je to staré. Původní omítky jsou tu v takovém stavu, že je to až neuvěřitelné.

Co jsi tehdy s továrnou plánoval?
Naplnily se tvé počáteční představy, nebo se to posunulo někam jinam?

Možná mě mrzí, že tu není muzeum, mám tady spoustu Raleigh motocyklů a bicyklů, nikde jsem je ale nezapsal. Potřeboval bych na to další lidi, ale soukromé muzeum se těžko uživí, když to není dotované. Jinak bych ale řekl, že svoje původní plány naplňuju.

Měl jsi už předem vymyšlené, jak na rekonstrukci něčeho takového vyděláš?
Kdo to všechno vlastně financuje?

Je to tu v podstatě druhé pracoviště 5D ateliéru, takže to, co vydělá, investuju do rekonstrukce továrny. Myslím, že peníze se musí točit. Když hodně vydělám, tak hodně utratím. Když se podaří nějaký

projekt, tak investuju. Lidi kolem mě mají někdy pocit, že s někým soutěžím, to trochu chápu, vždycky jsem se chtěl vyťahovat před holkama. Šil jsem si kalhoty, vyráběl jsem si dřeváky z lípy, papírovou bundu z anglické vlajky. Chci vybočovat, chci být první ve frontě, nechci čekat. Taky bych ale řekl, že jsem hodně skromný, nepotřebuju drahé hotely a luxusní restaurace, necítil bych se v tom dobře, nepotřebuju dávat najevo nějaké boháčství. Jsem vycpaný ke spoření, nevyhodím ani rohlík a když to převedu do měřítka rekonstrukce továrny, tak například barvy koupím jenom tolik, kolik je potřeba.

Jak to vůbec všechno stíháš? Jak děláš svůj čas mezi Velké Popovice a Lomnici? Jsi tady doma?

Musím trávit dny tady i tam, všude je spousta práce, takže bydlím na dvou místech. Asi můžu říct, že jsem doma ve Velkých Popovicích i v Lomnici. Ostatně z Lomnice pochází i moje současná partnerka. Ale stále musím často přejíždět, někdy převážíme z jedné továrny do druhé třeba čtyři tuny materiálu. Rád bych ale tady postupně trávil víc času. Máme opravdu hodně

práce, a když už je toho po celém dnu moc a potřebuju od toho utéct a ponořit se do jiného světa, tak čtu. Někdy přečtu i dvě knížky za týden. To mě inspiruje a zase mě vždycky napadne něco nového, abych měl co vytvářet.

Co všechno tu vlastně může veřejnost zažít? Co je v továrně k vidění? Jaké akce tu pořádáte a k jakým příležitostem továrnu propůjčujete?

Haly továrny se hodí hlavně ke skladování, lehčí výrobu nebo ateliéry, menší prostory jsou pro turistické ubytování nebo pro rodinné, firemní a společenské

akce – koncerty, výstavy. Střední škola z Hořic tu například vystavovala sochy studentů. Jsou tu byty, v jedné menší hale se praží káva, také je tu možnost za-půjčení historických strojů, motocyklů, bicyklů nebo oblečení filmařům, natáčel se tu film, klipy... Rádi bychom tady podpořili studenty umění s nápadem a přilákali sem i návštěvníky ze zahraničí.

Lidé si často továrnu půjčují na svatbu. Čím to je, že zrovna tady chce někdo vstoupit do manželství?

Asi je tu hezké zázemí. Venku je posezení, voní tam dřevo, šplouchá voda, v ní plavou ryby, děti tu mají písek, můžou si udělat oheň. Většina lidí, kteří tu měli svatbu, byli umělci, nebo třeba doktoři, filmaři. Většinou jsou z Prahy, tam takové stavby nejsou a oni chtějí zažít něco zajímavého. Je to tu na takovou akci prostě perfektní. I když občas narazím na něco, co je potřeba trochu přizpůsobit nebo zabezpečit. Jednou ráno po svatbě jsem tu dokonce viděl lidi, jak si na cirkulárce krájí štrůdl, tak jsem na ni raději dodělal kryt.

Co už je pro tebe za čárou, jakému projektu bys továrnu nepronajal? Bereš ty akce čistě jako zisk nebo to má také nějaký koncept?

Ještě se mi nestalo, že bych něco nedovolil. Je tu nápis na plotě, že prostory fabriky jsou otevřeny k pronájmu slušným lidem, tak z něho to vyvěrá. Občas se tu něco vzácnějšího rozbije, ale snažím se dávat lidem volnost.

Jsem pro business v podstatě v každém případě, vydělávat se prostě musí. Samozřejmě bych tu nedovolil věci zakázané zákonem. Taky jsem docela háklivý na bezmyšlenkovité plýtvání, třeba když tady někdo zastaví autem a nechá nastartovaný motor. Nesnáším igelitové pytlíky, dnešní obaly mě děsí. Vadí mi, když si někdo nandá hromadu jídla na talíř a jenom to rozhrabe. Snažím se sám neplýtvat ani ve své práci. Například ze staré skříně jsem použil materiál na výrobu záchoda. Také je tu stůl ze staré cirkulárky nebo z klavíru. Lidi mi dávají staré dveře a já je tady použiju, nebo hledám různě venku vyhozená skla na sběrných dvorech a vkládám je tady do oken.

Co dalšího tu ještě plánuješ vybudovat?

Přál bych si, aby tu bylo víc akcí pro veřejnost. Určitě je taky potřeba dodělat víc zázemí pro děti. Mohla by tu být restaurace nebo cukrárna. Taky by tu mohlo být ubytování, vyhlídkové terasy, v Lomnici není vlastně žádné posezení s výhledem na město. Mohly by se tady pořádat projekce, barevný kouř z komína... Nápadů mám spousty.

Jaká je vlastně z tvého pohledu Lomnice nad Popelkou? Jak jsi to tu vnímal, když jsi tu byl poprvé, a jak ti tu je teď?

Když jsem sem jel poprvé, tak jsem město vůbec nevnímal, pospíchal jsem, abych viděl továrnu. Je tu dobrá spolupráce s radnicí. Po Lomnici jsou cedulky, které k nám ukazují, je to dobré partnerství. Myslím, že Lomničáci mě tu přijali hezky.

Dost věcí tady chybí, ale tak nemůže tu být všechno. Na náměstí mi chybí

hospody se sezením venku. Jinak je krásné, jsou tam hezké chodníky, šumí tam kašny, ale ty zahrádky a terásky jsou schované za zdmi, já bych chtěl sedět, srkat víno a vidět do toho města. Stačilo by, kdyby každý podnik dal ven pár židlí. Chtělo by to sem přitáhnout víc mladých lidí. Velkoměsto je pro umělce a pro business, ale není to pro žití, a ty lidi by mohli být tady.

/ Miládka Burešová, *Lomnické rozhledy*; čb foto Matěj Bárta

Dovolte nám, abychom vás pozvali již na třetí přednášku připraveného cyklu. Tentokrát u nás zasvěceně pohovoří lomnický cestovatel Libor Drahoňovský,

s jehož poutavým vyprávěním se v prostorách vstupní haly posluchači setkali již vícekrát. Akce nazvaná „Třeboňsko, památky a přírodní krásy“ se uskuteční mimořádně v **pondělí 30. října** od 17 hodin. Kromě jiných zajímavostí z této lokality si prohlédneme starobylost Třeboň včetně zámku, augustiniánského kláštera i skvostné hrobky Schwarzenbergů. V okolních vsích se zastavíme u statků, které se zde vyznačují jednoduchými, avšak malebnými štíty. Kromě gotických kostelů navštívíme pozoruhodná barokní poutní místa Mláku a Chlum u Třeboně. Dozvíme se například i o zdejších zaniklých železárnách, které svého času patřily k nejstarším u nás. Z přírodních krás se pokocháme balvanitým korytem říčky Dračice, rašeliništěm Červené blato i písečnými pouštěmi. Vstupné na tuto akci je opět dobrovolné.

/ Andrea Zikmundová za lomnické muzejníky

Budoucnost Tylova divadla v Lomnici nad Popelkou není ve hvězdách, ale v lidech

V úterý 17. října se v kině v Lomnici nad Popelkou uskutečnilo veřejné projednání rekonstrukce zdejšího Tylova divadla. Tylovo divadlo je nyní třetím největším divadlem v Libereckém kraji z pohledu počtu míst.

Diskuse se účastnilo asi 40 občanů. Starostou a místostarostou města byla prezentována historie budovy, současný stav a její využití, potřeby změn a samotná studie. Na konci se pak rozproutila diskuse nad návrhem a připomínkami občanů.

Všichni účastníci se shodli nad potřebností a diskutovali technické podrobnosti návrhu. Diskutovalo se nad úpravou původní části objektu za účelem rehabilitace původního architektonického výrazu stavby, dostavbou foyer a navazujících provozních prostor včetně rekonstrukce a rozšíření zadní

přístavby a úpravou hlediště s cílem optimalizace kapacity sálu s přihlédnutím k hygienickým, sociálním a technologickým požadavkům současnosti.

Ve studii se podařilo nastínit řešení většiny vstupních požadavků, je však nutné je dále rozpracovávat. Město zadá další stupeň projektové dokumentace – dokumentace pro sloučené územní a stavební řízení. Radnice bude také monitorovat možné budoucí zdroje dotační podpory, zejména ve vazbě na další programovací období EU. Bez projekční přípravy dopředu nelze žádný významný záměr zrealizovat.

Připomínky občanů budou předloženy autorovi návrhu.

Podobná veřejná projednání (plánování s veřejností) jsou základním principem udržitelného rozvoje a participace obyvatel na řízení města, tedy myšlenek „Zdravého města“ a Místní agendy 21. V měsíci listopadu by mělo proběhnout podobné setkání s veřejností i nad tématem revitalizace rybníka Matouš.

Tylovo divadlo v Lomnici nad Popelkou bylo postaveno podle projektu hradeckého architekta Oldřicha Lisky v letech 1929–30. Je zajímavou variací na funkcionalistickou a konstruktivistickou architekturu 20. - 30. let. Stavbu hradili lomniční ochotníci. V roce 1987 byla dokončena přístavba skladů a zkušebny. V 90. letech probíhala postupná modernizace interiéru. V posledních letech byla postupně opravována fasáda a střecha, zrekonstruováno bylo i sociální zařízení ve foyer i zákulisí. O provoz budovy se stará od roku 2002 Kulturní a informační středisko. Od postavení budovy v prostorách aktivně působí Divadelní spolek J. K. Tyl. Budova byla v roce 2010 zapsána mezi kulturní památky.

(Lomnice n/P)

Dále: vizuál nové podoby okolí divadla

lomnicko

KOŠŤÁLOV –

Nová parková úprava na náměstí

Repro: Košťálovské noviny

trosečník 146

VYSOKÉ n/J – Divadelní představení sehraje Divadlo Radar **10. listopadu od 19 hodin** v divadle Krakonoš. Rezervace míst v městské knihovně ve Vysokém nad Jizerou.

ADÉLA JEŠTĚ NEVEČEŘELA

PÁTEK 19:00 DIVADLO KRAKONOŠ VYSOKÉ N.J. 10. LISTOPADU

DIVADLO RADAR PRAHA

NÁHĚT, FILMOVÝ SCÉNÁŘ
- Jiří Brědka, Dušan Liský
DIVADELNÍ ADAPTACE, TEXTY PÍSEÍ
- Radek Bořisl
HUDEBA - Ondřej Broutek
REŽIE - Lukáš Horák
DRAMATURGIE - Jana Slouková
CHOREOGRAFIE - Martin Paček
HUDEBNÍ NASTUDOVÁNÍ, KOREPETICE
- Zdeněk Čechovič, Martin Šmoláček
SCÉNA - Katarína Borimovská
KOSTÝMY - Katarína Borimovská
o Jozsef Mészáros
VYTVÁŘENÍ ANIMACE - Lukáš Urbánek
HERECKÁ SPOLUPRÁCE - Jiří Panzer
a Lucie Valenová
ASISTENTKA REŽIE - Veronika Šternová,
Lucie Valenová
ASISTENT CHOREOGRAFIE
- Martin Holáček
SVĚTLA - Veronika Šternová, Tomáš Jelišek
PROJEKCE - Michael Simandl

OSOBY A OBSAZENÍ:
NICK CARTER - Kryštof Mende
KOMISAŘ JOSEF LEDVINA - Ondřej Pačejný
RUPERT VON KRATZMAR - Vojtěch Chalupa /
Radek Sedivý
ALBÍN BOKČEK - Filip Brouk / Martin Tořst
KVIČUŠKA - Vladana Brouková / Anna Poláková
KONJORNÍK VON KRATZMAR - Ondřej Sedlářik /
Prápek Vápoň
KRAJEČKA TRUPDŮVÁ - Katarína Dobrovinská /
Ivana Vránková / Eliška Toperczerová
BARON FRANZ VON KAUNITZ - Johan Klesal
GOGO - Filip Bestl / Vojtěch Jelinek
ADÉLA - Jan Daniel / Adam Ondříček
DÍVČÍ PEVEČKÉ TRIO - Bára Bilková, Klára Vajnerová /
Lucie Valenová, Eliška Srnská
ELIANKA - Bára Bilková
GEORGE - Martin Holáček / Jan Řehořka
PIANISTA - Martin Sedláček
MUZIKÁLOVÁ COMPANY - Vojtěch Chalupa /
Radek Sedivý, Ondřej Sedlářik / Prápek Vápoň,
Martin Holáček / Jan Řehořka

VSTUPNÉ - 200,-
REZERVACE VSTUPENK V MĚSTSKÉ KNĚHOVNĚ

železnobrodsko

ŽELEZNÝ BROD – Na nově budovaném úseku Greenway Jizera z Líšného do Železného Brodu se nezačíná ani v podzimních dnech. Předpokládaný datum dokončení stavby je konec roku 2024. Pro celý budovaný úsek platí zákaz vstupu i vjezdu.

Jaký je HLAVNÍ ZÁMĚR PROJEKTU GREENWAY???

Hlavním záměrem projektu je vybudovat zhruba 170 km dlouhou páteřní cyklostezku/cyklotrasu v těsné blízkosti Jizery s minimálním převýšením. Tato stezka bude začínat v blízkosti pramene Jizery s napojením na polské cyklotrasy a bude pokračovat po soutok s Labem a dále až do Prahy, kde se napojí na transevropské cyklostezky.

Stezka bude sloužit jak návštěvníkům regionů, tak místním obyvatelům například při cestě do školy, za nákupem a do práce. V blízkosti větších měst a turistických center bude stezka budována jako multifunkční – budou ji vedle cyklistů využívat i pěší, in-line bruslaři, atd. Stezka bude součástí koridoru Greenway Jizera pro rekreační vyžití a bezmotorovou dopravu. (*Genus*)

#

jičín

PRINCEZNA REPUBLIKA- k 105.výročí nabyté svobody

Karel Hašler, jeden z nejryzejších českých písničkářů, napsal stejnojmennou píseň (Princezna republika) k desátému výročí naší znovu nabyté svobody:

To je ta panenka krásná, hezká,
kterou nám závidí svět,
to je ta panenka naše, česká,
barevná jak polní květ.
(...)

To je ta panenka hezká, česká,
princezna Republika.

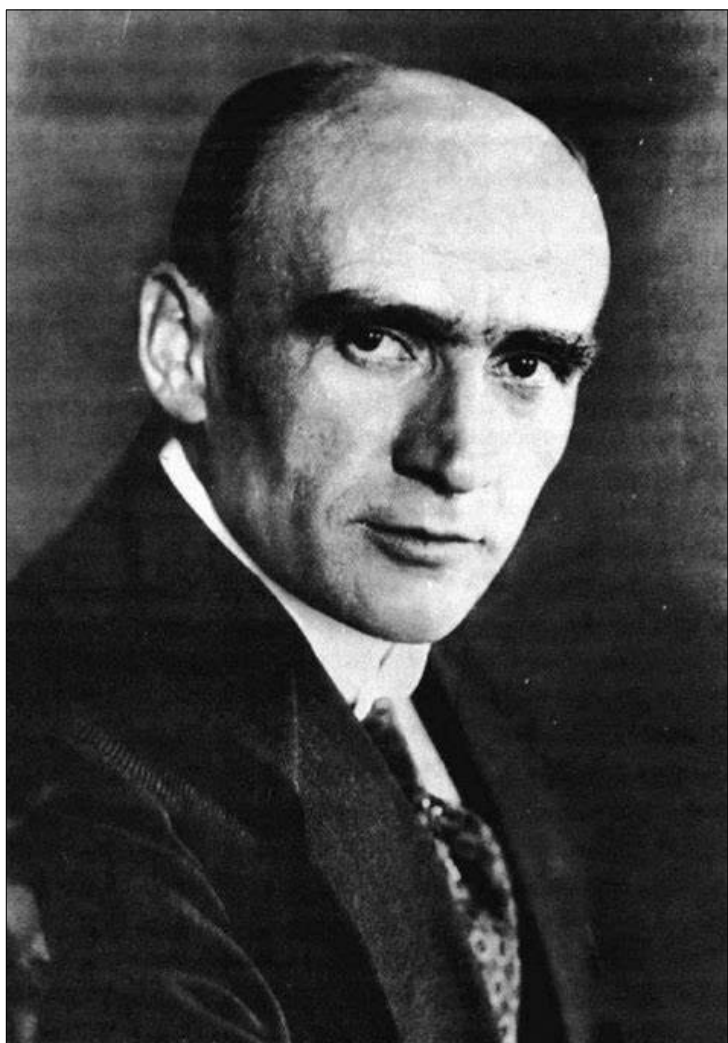
Karel Hašler napsal zřejmě spoustu povedenějších písniček a nepochybně veden dobrou vůlí označil několik zvláštností. Především aristokratická princezna - a občanská republika? Mýtus o tom, že nám cosi "závidí svět"? Snad dřív, než závidíme spíše my dnes něco světu, tomu vyspělejšímu a šťastnějšímu? Vzpomínám, když jsem přijel za sestrou do Kalifornie, kde léta žije, a ptal se na hlavní rozdíl mezi námi a USA - odpovídala bez váhání: „Je to NEZÁVIST!“ U Američanů většinou pokud se ti něco povede, soused má radost, něco nového - řeknou „It 's good for you“- to je dobře pro tebe a opravdu si to myslí a přejí druhému.

V Čechách více platilo to známé z prastaré židovské anekdoty -, „když chcípala koza mně, ať chcípne taky sousedovi!“

A princezna? Princezny bývají sličné, taky rozmarné a jinaké. Ale ta naše, ta by mohla a měla být opravdu „barevná jako polní květ“. Pestrá, voňavá a léčivá. Jako mateřidouška a douška mateří. Královna všech princezen. U všech květin snad je třeba přispět k tomu, aby voněly za

příjemných podmínek a v symbioze s ostatními.. Opravdu k tomu p ř i s p ě t .

/ Jaroslav Veselý, Jičín

JIČÍN – Rada města souhlasila s předloženou projektovou dokumentací na akci I/16 Jičín – obchvat, oprava silnice. Ředitelství silnic a dálnic připravuje opravu obchvatu v délce více než dvou kilometrů, konkrétně v úseku km 121,050 až 123,250. Tato akce zasáhne i do pozemků ve vlastnictví města Jičína. Dojde také k menšímu zásahu do komunikace I/32.

Dočasně zřejmě dojde k souběhu rekonstrukce ulic Ruská a Poděbradova (zahájení je předběžně plánováno taktéž na rok 2024) a rekonstrukce v ulicích Hofmanova a K. Vika. Omezení dopravy během prací v lokalitě Nové Město bude výrazné.

Jedná se o souvislou údržbu a opravu, při které se obnoví podkladní vrstvy technologií recyklací za studena a následně bude položen nový asfaltový povrch. Zároveň se chystají výměna svodidel, úprava jízdnic pruhů, realizace vyztužených násypů, aktualizace vodorovného i svislého značení, umístění směrovacích ostrůvků a realizace krajnic. Součástí je také rekonstrukce

obchvatových mostů, na nichž bude umístěn kompletní nový svršek včetně izolačního souvrství a bude sanována stávající nosná konstrukce. Dojde k odvodnění mostu a k odstranění dalších závad. Kromě toho budou zrekonstruovány podpovrchové mostní závěry.

Realizace záměru je směřována na rok 2024, avšak harmonogram prací je stále projednáván interně v Ředitelství silnic a dálnic. Protože součástí záměru jsou mosty, jedná se o poměrně náročnou dopravní stavbu. Práce si vyžádají celou stavební sezónu od začátku jara do podzimních měsíců a projektová dokumentace je dělá do pěti etap. Na obchvatu města budou stanoveny dopravní omezení a objízdné trasy. (Jan Jireš)

JIČÍN – Plán rozvoje sportu v Jičíně, projednaný Sportovní komisí a schválený Radou města i Zastupitelstvem města, předpokládá další investice do jičínských sportovišť. Jeden ze základních bodů začne město Jičín naplňovat již v příštím roce. Chystá se obnova atletického oválu, hlavního hřiště a atletických sektorů ve sportovním areálu. Pro realizaci již byla ve výběrovém řízení vybrána stavební firma. Zahájení prací je však podmíněno získáním dotace od Národní sportovní agentury.

Pro modernizaci sportovního areálu Jičín vůbec poprvé připravil zakázku ve formátu Design & Build, která spočívá v tom, že dodavatel ponese plnou zodpovědnost za vytvoření projektové dokumentace včetně získání potřebných povolení ke stavbě a následně provede stavební práce. Vše popsáno zajistí společnost SPORT Construction, která ve veřejné zakázce nabídla nejnižší cenu a splnila všechny kvalitativní předpoklady požadované v zadávací dokumentaci. Vítězný uchazeč nabídl cenu 26 866 125 Kč bez DPH (32 145 011 Kč s daní), a dále nabídl 60 měsíců záruky na dílo, což bylo také jedním z bodovaných kritérií zakázky.

„Rekonstrukce městského stadionu je podmíněna získáním dotace od Národní sportovní agentury, která může pokrýt až polovinu nákladů. Smlouva o dílo stanovuje, že firma se má pustit do práce na projektové dokumentaci, až ji k tomu město Jičín vyzve, což se stane po obdržení oznámení o přidělení dotace,“ uvedl starosta Jičína Jan Malý.

Realizace má totiž jednu podmínku. Společnost SPORT Construction se pustí do prací až poté co obdrží pokyn od města Jičína, protože je třeba vyčkat na potvrzení od Národní sportovní agentury o přidělení dotace. Ta by mohla pokrýt více než polovinu nákladů.

V případě, že město Jičín dotaci nezíská, může se stavební firmou rozvázat smlouvu bez jakýchkoliv finančních nákladů. Jakmile firma dostane pokyn,

začne sestavovat projektovou dokumentaci, na což bude mít 4 měsíce. Následovat bude povolovací proces stavby, přičemž vlastní realizace stavby se předpokládá v roce 2025. V tomto roce tedy bude provoz sportovního areálu značně omezen, avšak nutno zdůraznit, že se jedná se pouze o jednu sezónu. V rámci prací dojde k obnově oválu, atletických sektorů a travnatého fotbalového hřiště. Tato sportoviště již nesplňují certifikace pro pořádání vyšších atletických závodů.

Rozvoj podmínek pro sport ve všech jeho podobách – od rekreační po extraligovou – je pro Jičín stěžejní. V současné době je ve finální fázi další stavební akce ve sportovní areálu, a to zastřešení tenisových kurtů, čímž vznikne nová víceúčelová sportovní hala. Je častou výtkou veřejnosti, že ač je Jičín městem sportu, jenž je navíc široce podporován základními i středními školami, nenabízí dostatek vnitřních sportovišť. Nová hala tuto poptávku výrazně zmírní. Další nové sportoviště vzniká u ZŠ Železnická. Za podpory města Jičina zde klub karate Shubukan buduje Centrum bojových sportů, které vznikne přestavbou staré nevyužívané truhlárny v areálu školy. Investice do sportovišť nicméně všim vyjmenovaným nekončí, naopak: Plán rozvoje sportu v Jičíně vyjmenovává další nezbytné záměry a Rada města je hodlá v souladu s ekonomickými možnostmi města naplňovat. (Jan Jireš)

31/10 v 19.00 v Masarykově divadle v Jičíně

Senses

La Putika

8/11 19.00 v Masarykově divadle v Jičíně

Lenka Filipová

tanvaldsko

PLAVY –

V DEŠTI
Pravdivý příběh
o mnohých z nás...

Hrají:
Markéta Javorková,
Josef Kovář,
Linda Winterová

Autorská hra
se známými
světovými i českými
písněmi
(Jaroslav Ježek,
Simon & Garfunkel,
Elton John atd.)

Plavy - Divadelní inscenace "V dešti"

4. 11. 2023 od 19:00

Sokolovna Plavy

vstupné: 150 Kč

Technická univerzita v Liberci pokračuje v obnově památníku architekta Adolfa Loose, který v 80. letech vytvořil sochař Jiří Seifert. Dílo se před třemi lety u příležitosti 150. výročí architektova narození vrátilo do Voroněžské ulice, potřebuje ale zrestaurovat. Škola původně odhadovala, že obnova památníku bude stát zhruba 800 tisíc korun. Nakonec bude ale dražší, kolem 1,4 milionu. Náklady se zvedly stejně jako náklady na všechny stavební práce, řekla prorektorka pro rozvoj Lenka Burgerová.

Loos se narodil roku 1870 v Brně, v Liberci studoval v letech 1885 až 1888 na průmyslové škole. Je považován za jednoho ze zakladatelů moderní architektury a čelného představitele architektonického purismu.

(Genus, foto SM Liberec)

Kdo letos získal Poctu hejtmana Libereckého kraje?

Ocenění, které se uděluje od roku 2006, náleží osobnostem, které působí v různých oborech lidské činnosti a svůj život nebo dílo zasvětily rozvoji a dobrému jménu nejen Libereckého kraje. Letos nominovala veřejnost na udělení Pocty hejtmana celkem 14 kandidátů. Finálních 8 osobností vybrala odborná porota.

Laureáti Poct hejtmana Libereckého kraje a jejich medailonky:

Ak. sochař Vratislav Karel Novák, in memoriam, (*1942 v Praze, †2014 v Jablonci n/N), významný sochař, šperkař a pedagog. Po studiích na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze si v areálu rýnovické barokní fary vybuodoval výtvarný ateliér a dílnu. Pro jeho tvorbu je charakteristické spojení technických a mechanických principů s kinetickými prvky v propojení s výtvarnou tvorbou. Díla lze pozorovat po celém Libereckém kraji, ale také v kraji Ústeckém, v Praze nebo ve Spojených státech amerických. Je autorem jedné z nejznámějších kinetických plastik ve veřejném prostoru *Stroj času – Metronom* na pražské Letenské pláni. V Jablonci n/N u přehrady stojí jeho socha *Rybářský prut*.

Vanesa Trostová, (1975 v Oldřichově v Hájích), restaurátorka kamenných památek. Vystudovala kamenosochařství v Hořicích a v té době soukromou školu restaurování a konzervačních technik (dnes Fakulta restaurování Univerzity Pardubice, Litomyšl). Dlouhodobě se věnuje své práci především na Frýdlantsku. Restauruje významné památky v kraji, například hrobku Redernů v kostele Nalezení sv, Kříže ve Frýdlantě, fasádu se sochařskou výzdobou chrámu Navštívení Panny Marie v Hejnicích, sochy Spravedlnosti a Anděla na frýdlantské radnici, ale také drobné památky v krajině.

Vladimíra Jakouběová, (*1956 v Turnově). Vystudovala dějiny umění a etnologii na Masarykově univerzitě v Brně. Je autorkou stálých muzejních expozic a stovek výstav i řady expozic na Dlaskově statku. Muzeum Českého ráje v Turnově se pod jejím vedením stalo odborným garantem péče o tradiční lidovou kulturu pro celý Liberecký kraj. Ve své kompetenci si, kromě vedení muzea, ponechala i povinnosti odborného pracovníka a kurátora etnografické sbírky a sbírky uměleckého řemesla. V těchto oborech se nadále věnuje výstavní i publikační činnosti, řeší projekty a výzkumy nadregionálního významu.

Mons. Jan Baxant, (*1948 v Karlových Varech), katolický duchovní. Vystudoval Střední školu zeměměřičskou v Praze a posléze Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu v Litoměřicích. Kněžské svěcení mu udělil v roce 1973 František kardinál Tomášek. V roce 1993 se stal rektorem Arcibiskupského semináře v Praze, v lednu 2003 generálním vikářem českobudějovické diecéze. Sídelním biskupem litoměřické diecéze jej jmenoval papež Benedikt XVI. v roce 2008. Mons. Jan Baxant se zásadně zasloužil o obnovu duchovního života v kraji.

Marie Fryaufová, (*1960 v Jablonném v Podještědí). Ředitelka ošetrovatelské péče a vrchní sestra Centrálních operačních sálů v Krajské nemocnici Liberec. Celoživotně se věnuje práci zdravotní sestry, její schopnosti se projeví zejména při nástupu covidové pandemie, kdy spolu s ostatními sestrami dokázala účinně čelit vysokým počtům pacientů.

Ivan Kortan, (*1959 v Novém Boru). Nadrotmistr Aktivních záloh Krajského vojenského velitelství v Liberci. Za zásluhy při budování jednotky a jejím výcviku byl v minulosti vyznamenán Medailí velitele roty Aktivní zálohy. V Novém Boru vede kroužek pro děti a mládež Army team, slouží čestné strážce při pietních aktech.

Isa Engelmann, (*1936 v Bombaji). Druhou světovou válku prožila u prarodičů v Liberci. Ačkoliv měla, stejně jako její bratři, britské občanství, po válce byla odsunuta a v roce 1946 vysídlena do tehdejší americké zóny Německa. Po maturitě ve Frankfurtu nad Mohanem studovala jazyky, poté se usadila ve Veroně, kde založila rodinu a věnovala se celý život designu a uměleckému řemeslu. Po roce 1989 se začala vracet zpět do Liberce. O hledání své identity napsala knihu *Návrat pod zelenou střechu*. Je také autorkou knihy *Židé v Liberci*, ve které po několikaleté badatelské činnosti zmapovala osudy židovských rodin.

Peter Rath, (* 1939 ve Vídni). Rakouský sklář, podnikatel a badatel. Zabývá se výrobou replik starých skleněných výrobků, produkcí křišťálových lustrů a je též autorem publikace z oboru historie skla a lustrařství. Peter Rath je potomek významné vídeňské rodiny Lobmeyerů, která je historicky spojena s podnikáním v oboru skla a také s městem Kamenický Šenov, jehož je Peter Rath čestným občanem. Do Kamenického Šenova přišel v roce 1994, poté, co vystoupil z rodinné firmy v Rakousku. Rok před tím v Kamenickém Šenově zakoupil památkově chráněný měšťanský dům s roubeným patrem, v letech 1994 až 2008 v něm provozoval sklářský ateliér.

(Anna Vašková, Liberecký kraj)

ČESKÁ LÍPA – Českolipská výstava se ohlíží za historií zdejších kartounek
Novou krátkodobou výstavu o historii místních kartounek neboli manufaktur na potiskování tkanin hostí do konce letošního roku Vlastivědné muzeum a galerie v České Lípě.

Slavnostní zahájení výstavy se koná **ve čtvrtek 2. listopadu** v 17 hodin, výstava se nalézá v Síni Josefa Maštálka.

Historie výroby a zpracování textilu sahá v České Lípě do středověku. Nejstarším doloženým cechem v České Lípě je právě cech soukeníků. Největšího rozmachu však výroba a potiskování textilu v Lípě dosáhly v období od konce 18. do poloviny 19. století.

„Ve 30. letech 19. století byla Česká Lípa po Praze dokonce druhým největším centrem potiskování textilu v tehdejším Rakousku a Uhersku,“ upřesnil spoluautor výstavy Jaroslav Panáček. „Ve druhé polovině 19. století však zájem o potištěné tkaniny klesal, poslední českolipská kartounka ukončila svůj provoz v roce 1938. Činnost těchto manufaktur tedy zahrnuje období nejméně 150 let.“

Až na výjimky ležely kartounky na březích Ploučnice nebo přinejmenším jejich pozemek, často využívaný k plajchování, k vodě dosahoval. V České Lípě lze určit zhruba deset konkrétních míst, kde kartounky působily. Na výstavě se návštěvníci seznámí ve stručnosti s jejich historií včetně osudů jejich zakladatelů a dalších majitelů a s obrazovými dokumenty, které se po činnosti manufaktur dochovaly.

„Textilie jsou pomíjivý materiál, takže se nedochovalo mnoho původních potištěných kartounů. Přesto uvidí návštěvníci některé další dochované potištěné textilie, například šátky, ubrusy, součásti oděvů a podobně,“ doplnila spoluautorka výstavy Magdalena Pujmanová. Svou živou barevností překvapí návštěvníky dva kartounové vzorníky z celkových šestnácti, které muzeum vlastní, a seznámí se rovněž s originálními potiskovacími formami z mnohatisícové muzejní sbírky.

Základem areálu v ulici U Kartounky je kartounka Franze de Paula Elbela, vystavěná mezi lety 1812 až 1825. Nejstarší částí jsou objekty tvořící východní obvod a jižní křídlo. Jde o prakticky jediný zachovaný historický výrobní komplex textilních továren v České Lípě. *Foto: Národní památkový ústav*

Do konce letošního roku vydá Vlastivědný spolek Českolipska a Vlastivědné muzeum a galerie v České Lípě obsáhlá reprezentativní monografie Jaroslava Panáčka pod názvem *Kartounky v České Lípě v 18. až 20. století*. Kniha bude obsahovat podrobné vyličení historie českolipských kartounek a mnoho dokumentárního obrazového materiálu včetně množství nádherných mnohabarevných vzorů z kartounových vzorníků.

/ Jan Mikulička, Liberecký kraj + Vlastivědné muzeum a galerie Česká Lípa

mladá boleslav

#

Ve čtvrtek 26. října v ranních hodinách uvelo ŘSD do provozu novou přímou větev na mimoúrovňové křižovatce D10 Bezděčín. Na místě v tuto chvíli probíhají poslední dokončovací práce.

Tuhle novostavbu u Mladé Boleslavi ocení zejména ti, kteří z dálnice D10, ve směru od Prahy, sjíždějí na Exit 41 Bezděčín, aby tudy mohli pokračovat dál po silnici I/16 směr Mělník nebo po silnici I/38 směr Nymburk.

Dosud platilo, že se museli složitými závleky proplétat obydlenou čtvrtí a vracet se přibližně jeden kilometr. Nová přímá větev, označená jako Exit 40, jim teď umožní sjet z dálnice přímo v místě, kde protíná silnice I/16 a I/38 a zde se na ně pohodlně napojit.

377 m dlouhá přímá větev je řešena jako standartní křižovatka ve tvaru „T“ pro směr Mělník, pro jízdu ve směru na Nymburk bude k dispozici téměř 200 m

dlouhý přípojovací pruh, kterým se řidiči budou moci plynule zařadit do provozu a pokračovat dále.

Na novou komunikaci, jejíž výstavba začala 10. července 2023, bylo použito cca 2000 tun asfaltové hmoty. Ještě před tím silničáři pracovali s 8 tisíci tunami zeminy, ze které vytvořili násypy. Aby dílo mohlo vzniknout bylo nutné přeložit dva telekomunikační kabely CETIN a jeden plynovod.

Zhotovitelem je společnost MI Roads, která se zavázala k provedení prací za 19,4 milionu korun bez daně.

(SM Mladá Boleslav)

za humny

VRCHLABÍ – Muzeum Krkonoš otevře 1. listopadu

Největší expozice o Krkonoších na světě! Tímto přídomkem se pyšní nové Návštěvnické centrum Krkonošského národního parku – Muzeum Krkonoš, které se veřejnosti otevře ve Vrchlabí 1. listopadu. Představí návštěvníkům příběh Krkonoš, a to s ohledem na jedinečnou přírodu i ve vztahu k soužití přírody a člověka.

Nová expozice navazuje na předešlou audiovizuální ekologickou expozici *Kámen a život* podle návrhu prof. Jana Jeníka a muzejního botanika Jana Štursy, která po čtyři desetiletí patřila k nmodernějším muzejnickým expozicím v Československu. V roce 1995 muzeum otevřeno další expozici *Lidé a hory*. Krkonošské muzeum v té době bylo jedním z našich nejnavštěvovanějších muzeí. Navštívil ji více než milion návštěvníků.

„Předchozí expozice ovlivnila několik generací lidí. Nová expozice má stejnou ambici. Oslovit a spojit několik generací lidí v pochopení, že žijí na unikátním místě planety. Proti jedinečné, i když kruté přírodě Krkonoš je postaveno teplo roubenek, proti tragédii imisní kalamity osmdesátých let ukazujeme, jak se našim lesům daří nyní. Muzeum Krkonoš se nepochybně stane velkým lákadlem a ozdobou Vrchlabí,“ uvedl ředitel Správy KRNAP Robin Böhnisch. Muzeum v bývalém augustiniánském klášteře bylo uzavřené od roku 2017.

Nové expozice Návštěvnického centra Správy KRNAP Muzeum Krkonoš

(expoziční plochy téměř 2500 m²) mají ambici a cíl moderními prostředky prezentovat a interpretovat příběh krkonošské přírody a jejího několikasetletého soužití s člověkem, včetně důvodů vzniku a historie existence Krkonošského národního parku, nejstaršího národního parku České republiky (založen 1963). Celkové náklady na realizaci projektu dosáhly téměř 300

milionů korun a byly složeny ze zdrojů Fondů EU a kofinancovány z rozpočtu Správy KRNAP.

Krkonošské muzeum ve Vrchlabí vzniklo přičiněním Rakouského krkonošského spolku, který usiloval o turistické zpřístupnění Krkonoš, ale též o jejich ochranu a hlubší odborné poznání, už v roce 1883. Osobností, která stála u jeho vzniku, byl průmyslník a přírodovědec Viktor Cypers von Landrecy byl pověřen následně též vedením muzea. Cypers ovšem nezačínal od nuly, neboť mohl navázat na přírodovědný kabinet manželů Kablíkových, který ve Vrchlabí působil v první polovině 19. století. Základem sbírek nově zřízeného Krkonošského muzea, nejstaršího v regionu, byly vlastní Cypersovy botanické, zoologické a mineralogické sběry. Muzeum tak mělo zprvu výrazně přírodovědné zaměření, ovšem záměrem zřizovatelů bylo budovat instituci širšího záběru. Kulturně historické exponáty se však scházely jen velmi pomalu a zde sehrál zásadní roli jeden významný dárců z řad členů spolku – plzeňský a později bubenečský papírenský podnikatel Prosper Piette de Rivage.

Od samého počátku Krkonošského muzea byl tedy zájem uchovávat přírodní i kulturně historické artefakty našeho regionu. To se nezměnilo ani po 2. světové válce, kdy bylo muzeum svěřeno do správy Klubu českých turistů. Další léta ale znamenala úpadek, jak z hlediska odborné činnosti, tak zejména z hlediska péče o objekty, kde muzeum sídlilo. Záchrana pro kolabující Krkonošské muzeum přišla roku 1966, kdy přešlo pod Správu Krkonošského národního parku.

(Správa KRNAP, foto Kamila Antošová)

PRAHA – Ve Francouzské ulici na Vinohradech byla odhalena pamětní deska věnovaná manželům Radovým

Pamětní desku nechala vytvořit na počest osobností české keramiky a designu Jindřišky a Pravoslava Radových městská část Praha 2.

Slavnostní odhalení u domu ve Francouzské ulici, kde oba manželé od roku 1956 žili, proběhlo u příležitosti 100. výročí narození Pravoslava Rady, které připadá na 14. října. Autorkou pamětní desky je dcera manželů Radových, sochařka a keramička Šárka Radová.

„Použila přitom původní porcelánové talíře svého otce, na nichž vždy na jednom okraji vytvořil reliéf obličeje,“ přiblížila dílo spisovatelka Blanka Kovaříková.

„Pana Pravoslava Radu jsem zpovídala jako novinářka jen pár týdnů před jeho smrtí v roce 2011 a měl výbornou náladu, jak dokazuje snímek (*jeho autorkou je Lucie Čermáková*). O tři roky později jsem mu věnovala kapitolu v knížce *Nové příběhy domů slavných*,“ doplnila vážená kolegyně.

Slavnostního odhalení pamětní desky se zúčastnili dcery Jitka a Šárka Radová, kolegové z Umělecké besedy a další významní výtvarníci, sochaři a keramici. Na manžele Radovy zavzpomínala i kurátorka a spoluautorka uměleckých publikací a monografií Vendula Fremlová.

Prahu 2 pak reprezentoval radní pro oblast kultury Jaroslav Šolc, který oběma tvůrčím osobnostem vzdal hold interpretací jejich oblíbené skladby na flétnu. Součástí akce byl i následující vzpomínkový večer v kině MAT, který připomněl život i dílo Jindřišky a Pravoslava Radových. Diváky čekala projekce dokumentu České televize a pásmo animovaných filmů Pravoslava Rady.

(Praha 2 + Blanka Kovaříková)

Blanka Kovaříková a Pravoslav Rada

JUDr. Svatopluk Volf

(* 29. 10. 1893 v Jičíně, † 12. 2. 1990 v Jičíně)

V tomto měsíci si připomeneme právníka, jičínského kulturního a veřejného činitele, amatérského operního pěvce i hudebníka

JUDr. Svatopluka Volfa. Narodil se v rodině jičínského advokáta 29. října 1893. V říjnu roku 2023 uplynulo tedy již 130 let od jeho narození.

V Jičíně začal chodit do cvičné školy zdejšího učitelského ústavu, kde absolvoval pět tříd. Zde také v roce 1904 nastoupil na gymnázium. Jako gymnazista se v Jičíně zúčastňoval přednášek T. G. Masaryka. Poté studoval na právnické fakultě Karlovy univerzity v Praze. V roce 1914 složil státní zkoušku, ale studia musel přerušit. Důvodem bylo vypuknutí 1. světové války a jeho nástup do rakousko-uherské armády. Na italské frontě byl raněn. Během následné dlouhé rekonvalescence stačil vystudovat další dva semestry práv. Jeho léčení bylo ukončeno až v roce 1917. V roce 1918 absolvoval druhou státní zkoušku. Konec války jej zastihl v Rakousku. Do Jičína se vrátil v listopadu 1918.

V roce 1919 dokončil studium a byl promován na doktora práv. Své první praktické zkušenosti získával v právnické kanceláři svého otce, JUDr. Františka Volfa. V letech 1919–1921 byl předsedou Akademické čtenářské jednoty. Byl také jednatelem pěveckého spolku Smetana a Hudebního spolku. V první polovině dvacátých let vystupoval jako sólový zpěvák. V roce 1935 přebral otcovu advokátní kancelář. Několikrát byl členem městského zastupitelstva. Aktivně se účastnil jednání o odkoupení zámku, lipového stromořadí, lodžie, valdštejnské obory a Zebína do majetku města v roce 1936. Zasloužil se o vybudování plovárny na rybníku Kníže. Od roku 1938 pracoval ve vedení Obecní spořitelny jičínské.

V roce 1948 byla zrušena jeho vlastní advokátní kancelář a začal pracovat v jičínské advokátní poradně. Později byl přeložen do trutnovské advokátní poradny. V letech 1959-1970 dojížděl jako právní poradce Jednoty do Nového Bydžova, potom ještě krátce pracoval jako podnikový právník Jednoty v Pardubicích. V roce 1974 odešel na odpočinek a věnoval se již pouze kulturní činnosti. Na sklonku roku 1989 byl hospitalizován v jičínské nemocnici. Zemřel 12. února 1990 ve svých nedožitých 97 letech. Pohřben byl do rodinné hrobky na jičínském hřbitově.

JUDr. Svatopluk Volf patřil neodlučně ke kulturnímu životu Jičína od doby první republiky až do své smrti. Jeho kulturní

zájmy byly opravdu rozsáhlé. V letech 1946- 1970 byl členem smyčcového kvarteta, se kterým se zúčastnil mnoha koncertů. Byl iniciátorem vzniku hudební školy v Jičíně.

Také byl velkým propagátorem turistiky. Napsal množství vlastivědných článků, publikovaných v místním i celostátním tisku. Jeho osobní vzpomínky, existující pouze ve strojopisné podobě, podávají cenné svědectví o minulosti Jičína. Zasloužil se o knižní vydání korespondence své matky Marie Volfové s básníkem Jaroslavem Vrchlickým, které vyšly v roce 1983 pod názvem Má nejdražší přítelkyně. Tato kniha byla již zdigitalizována a můžete ji najít na stránkách některých českých digitálních knihoven, na adresách <https://www.digitalniknihovna.cz/mzk> nebo <https://ndk.cz/>. Také se s ní můžete seznámit v regionálním fondu Knihovny Václava Čtvrťka v Jičíně.

/ Iva Rodrová, *Jičínský zpravodaj*

pozdní sběr

LIBEREC, SEMILY – V soutěži na rekonstrukci mostu přes Jizeru v Semilech dostal Liberecký kraj šest nabídek. Soutěž musel kraj dvakrát zopakovat, v těch předchozích vždy nabídky překročily maximální přípustnou cenu, kraj ji proto teď zvýšil téměř o třetinu na 98,4 milionu korun. Práce by měly začít příští rok na jaře. (Genus)

Osvobozené a Semafor v jubilujícím kině v Jičíně 25.X.2023

Díky pěti protagonistů jsem dnes ve svém rodném městě v pohodlném sedadle zdejšího kina mohl znovu prožít úžasným způsobem v rámci 100. výročí tohoto biografu éru pražského divadla Semafor s nezapomenutelnými JUDr. Jiřím Šlitrem, rodákem z nedaleké Lhoty Zálesní (nar.1924) a stále úžasně činným hercem, zpěvákem, autorem – a vůbec osobností nebývalou Jiřím Suchým (92).

Znovu jsem tak dnes mohl(v duchu) stát s kamarádem Honzou L. ve frontě na lístky v pražské pasáži u Václaváku před divadlem Semafor, znovu jsem vzpomínal na představení oba tyto skvělých mužů-m.j. na to jak přijeli do místa naší vojny-Brna potěšit i duše českých vojáků. Mezi nimi jsem jako šťastný majitel lístku jhl blahem, když spustili písničku o třech tetách. Stejní vojáci mimochodem pár dní předtím na hokejovém zápase Sparty, které „drže“ fandili, vyslechnout od domácích, že jsou „Cajzli zatracení“...

Pak jsem také byl v moravské metropoli mezi diváky v kině na premiéře „Kdyby tisíc klarinetů“. Právě melodie z tohoto filmu zazněly hojně dnes v Jičíně. Opět blažily a osvobozovaly mysl.

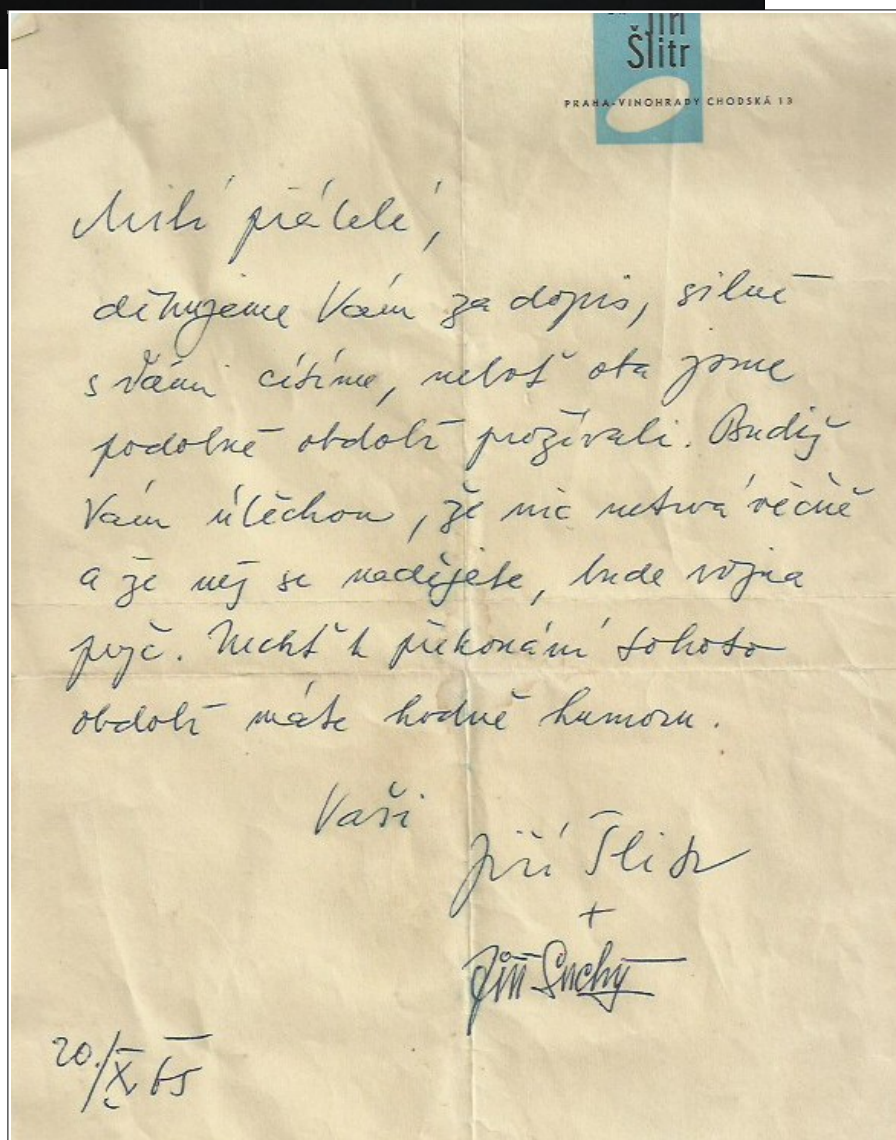
Dnes po tolika letech mne potěšila a evokovala dávné vzpomínky velmi mladá pětičlenná skupina z divadla Semafor s moderátorem a zpěvákem Petrem Macháčkem, zpěvačkou Eliškou Hurábovou, kapelníkem a klavíristou Jakubem

Šafrem, basistou Janem Greifonerem a saxofonistou Rudolfem Musilem. Začala programově - americkým jazzem. Ten dříve nebyl právě příznivě propagován -

to připomínám . Následovaly v nádherném sledu známé písně ze Semaforu, tolik už zdomácnělé a nepochybně patřící do české náročné i té populární hudební kultury. Vyzváni až zpíváme spolu jsme někteří polohlasně občas spontánně zpívali. Zcela zaplněné kino dlouho tleskalo a mělo komu. Vesměs mladí muzikanti vstřebali nádhernou posloupnost - Osvobozené divadlo dříve a po válce - Semafor starých i polistopadových časů. Zřejmě všichni jsme projevíli úctu k celoživotní dlouhé tvorbě Jiřího Suchého.

Dovoluji si navíc přiložit dopis obou tvůrců z r. 1965. Tehdy

jsme my „vojčlové“ po premiéře filmu a shlédnutí představení S+Š v brněnské sportovní hale napsali děkovný dopis oběma - a oni nám kupodivu odepsali, aby nás povzbudili s tím, že „ sami podobné období prožívali“. Bylo to za svízelnější a spíše neblahé situace - než tehdy nadějný označený film z r. 1964.

Celému období Semaforu, oběma protagonistům jsme dnes v kině projevíli úctu předlouhým potleskem, adresovaném zejména oběma Jiřím. Díky, pánové! Pomáhali jste a pomáháte dosud...

Jaroslav Veselý

Michal Hrdý /
sorry

trosečník – kulturně-společenský e-zin * vydavatel a redaktor: M. Fefík Podobský
fefik.sorry@seznam.cz * nechcete-li e-zin dostávat, dejte vědět!
všechna čísla naleznete na internetu: knihovna.jicin.cz/regionalni-zpravodaj